

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขอบเขตในเรื่องวัตถุประสงค์ สมมติฐาน กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอ รายละเอียดตามลำดับดังนี้

สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยมีดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวของนิสิตที่เรียนคณะต่างกัน

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยมีดังนี้

1. การปรับตัวและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต มีความสัมพันธ์กันทางบวก
2. นิสิตที่เรียนคณะต่างกัน มีการปรับตัวต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ภาคปกติ ปีการศึกษา 2546 มหาวิทยาลัยทักษิณ 7 คณะ จำนวน 776 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามการปรับตัวของนิสิตต่อสถานศึกษา (The Students Adaptation to College Questionnaire หรือ SACQ) แบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนิสิต ได้แก่ รหัสนิสิต เพศ คณะ สาขาวิชา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการปรับตัวของนิสิตต่อสถานศึกษาประกอบด้วยคำถามปรับตัว 4 ด้าน มีข้อความทั้งหมด 55 ข้อ ดังนี้

1. การปรับตัวด้านการเรียน (Academic Adjustment) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความตั้งใจและมีความรับผิดชอบต่อการเรียน ความพยายามที่จะเรียน ความมุ่งมั่นจะเรียนให้สำเร็จ และความพึงพอใจในสาขาวิชาที่เรียน การควบคุมภาวะเครียดและกดดัน ความวิตกกังวลในการสอบ มีข้อความจำนวน 18 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8517

2. การปรับตัวด้านสังคม (Social Adjustment) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของนักศึกษา (การทำความรู้จักเพื่อน การสร้างความสัมพันธ์ และการเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อน) มีข้อความจำนวน 19 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8509

3. การปรับตัวด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคล (Personal - Emotional Adjustment) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาทางด้านจิตใจ (Psychological Distress) หรืออาการทางร่างกายที่เป็นผลมาจากปัญหาทางจิตใจ (Somatic Consequence of Distress) ของนักศึกษา มีข้อความจำนวน 11 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8298

4. การปรับตัวด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษา (Institutional Attachment) เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกของนักศึกษาต่อมหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ มีข้อความจำนวน 14 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8787

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ส่วน ดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนที่เป็นแบบสอบถาม

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จิทยาเขตปัตตานี เพื่อขอความร่วมมือจากคณาจารย์คณะต่าง ๆ และรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต

มหาวิทยาลัยทักษิณ ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ

2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีแจกแบบสอบถามนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ในระหว่างวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2547 – 6 มีนาคม 2547

3. ขณะเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามก่อนรับคืนทุกครั้ง ทำให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากขึ้น

การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนที่เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ผู้วิจัยประสานกลุ่มงานบริการการศึกษาเพื่อขอความอนุเคราะห์ข้อมูลคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ และยื่นหนังสือขอความอนุเคราะห์ข้อมูลคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตกับรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยขอความอนุเคราะห์ข้อมูล 2 ส่วน ได้แก่ รหัสนิสิตและคะแนนเฉลี่ยสะสม ซึ่งดำเนินการในระหว่างวันที่ 13 - 30 มิถุนายน 2547

2. นำหนังสือขอความอนุเคราะห์ข้อมูลคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต ซึ่งได้อนุมัติจากรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยทักษิณ เพื่อประสานในการให้ข้อมูลจากนักศึกษาคอมพิวเตอร์ สำนักคอมพิวเตอร์ ซึ่งดำเนินการในระหว่างวันที่ 5 - 16 กรกฎาคม 2547

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. แบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ทำการวิเคราะห์โดยแยกข้อมูลคณะ และสาขาวิชาที่เรียน โดยวิธีหาค่าร้อยละ

2. แบบสอบถามตอนที่ 2 ข้อมูลการปรับตัวของนิสิตต่อสถานศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการปรับตัวด้านการเรียน การปรับตัวด้านสังคม การปรับตัวด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคล การปรับตัวด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษา โดยวิธีหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) เป็นรายด้านและรายข้อ เพื่อหาระดับการปรับตัวของแต่ละด้าน

3. ทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบระดับการปรับตัว

3.1 เปรียบเทียบการปรับตัวของนิสิตที่เรียนคณะต่างกัน โดยการทดสอบแบบเอฟ (F-test)

3.2 ทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยการทดสอบแบบที (t-test)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับคุณลักษณะที่ด้ยงการวัดและตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนของภาษาและคำถาม

1.2 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) รายข้อของแต่ละด้าน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งหมดของแต่ละด้านลบคะแนนข้อนั้น

(Corrected Item-total Correlation) การทดสอบความมีนัยสำคัญของสหสัมพันธ์ โดยใช้การทดสอบแบบที (t-test)

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายด้านและทั้งฉบับโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ตามสูตรของครอนบาค

2. สถิติที่ใช้ในการหาค่าสถิติพื้นฐาน เป็นข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา ใช้ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบการปรับตัวของนิสิตที่เรียนคณะต่างกัน ใช้การทดสอบแบบเอฟ (F - test) โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of variance)

3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่ หลังจากพบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร ของเชฟเฟ้ (Scheffe')

3.3 วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง จำนวน 543 คน (ร้อยละ 69.97) เพศชาย จำนวน 233 (ร้อยละ 30.03) เรียนอยู่คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 180 คน (ร้อยละ 23.20) คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 169 คน (ร้อยละ 21.78) คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ จำนวน 121 คน (ร้อยละ 15.59) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 120 คน (ร้อยละ 15.46) คณะวิทยาการสุขภาพและการกีฬา จำนวน 86 คน (ร้อยละ 11.08) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จำนวน 71 คน (ร้อยละ 9.15) คณะเทคโนโลยีและการพัฒนาชุมชน จำนวน 29 คน (ร้อยละ 3.74)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการปรับตัวของนิสิตต่อสถานศึกษา ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ดังนี้

2.1 นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$, $S = .35$) และมีการปรับตัวรายด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคล ได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.28$, $S = .36$) ($\bar{X} = 3.49$, $S = .38$) ($\bar{X} = 3.32$, $S = .56$) ตามลำดับ ส่วนด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษา พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปรับตัวได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.62$, $S = .43$)

2.2 นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.52$, $S = .33$) และมีการปรับตัวรายด้าน คือ ด้านสังคม ด้านอารมณ์-ส่วนบุคคล และด้านความรู้สึกล่อลวงต่อสถานศึกษาได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.54$, $S = .40$) ($\bar{X} = 3.54$, $S = .57$) ($\bar{X} = 3.66$, $S = .44$) ตามลำดับ ส่วนด้านการเรียน พบว่า นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.38$, $S = .33$)

2.3 นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณมีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.37$, $S = .32$) และมีการปรับตัวรายด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านอารมณ์-ส่วนบุคคล ได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$, $S = .34$) ($\bar{X} = 3.47$, $S = .37$) ($\bar{X} = 3.16$, $S = .53$) ตามลำดับ ส่วนด้านความรู้สึกล่อลวงต่อสถานศึกษาพบว่า นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปรับตัวได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.62$, $S = .43$)

2.4 นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.45$, $S = .38$) และมีการปรับตัวรายด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านอารมณ์-ส่วนบุคคล ได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35$, $S = .39$) ($\bar{X} = 3.48$, $S = .39$) ($\bar{X} = 3.34$, $S = .57$) ตามลำดับ ส่วนด้านความรู้สึกล่อลวงต่อสถานศึกษาพบว่า นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปรับตัวได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.63$, $S = .49$)

2.5 นิสิตคณะเทคโนโลยีและการพัฒนาชุมชน ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณมีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.41$, $S = .32$) และมีการปรับตัวรายด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านอารมณ์-ส่วนบุคคล ได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$, $S = .30$) ($\bar{X} = 3.48$, $S = .35$) ($\bar{X} = 3.41$, $S = .47$) ตามลำดับ ส่วนด้านความรู้สึกล่อลวงต่อสถานศึกษา พบว่า นิสิตคณะเทคโนโลยีและการพัฒนาชุมชน ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปรับตัวได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.59$, $S = .36$)

2.6 นิสิตคณะวิทยาการสุขภาพและการกีฬา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณมีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.42$, $S = .34$) และมีการปรับตัวรายด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านอารมณ์-ส่วนบุคคล ได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$, $S = .35$) ($\bar{X} = 3.48$, $S = .36$) ($\bar{X} = 3.28$, $S = .53$) ตามลำดับ ส่วนด้านความรู้สึกล่อลวงต่อสถานศึกษา พบว่า นิสิตคณะวิทยาการสุขภาพและการกีฬา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปรับตัวได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.60$, $S = .42$)

2.7 นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$, $S = .37$) และมีการปรับตัวรายด้าน คือ ด้านการเรียน

และด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคล ได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.21, S = .33$) ($\bar{X} = 3.30, S = .62$) ตามลำดับ ส่วนด้านสังคมและด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษา พบว่า นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปรับตัวได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.51, S = .39$) ($\bar{X} = 3.61, S = .40$) ตามลำดับ

2.8 นิสิตคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.42, S = .33$) และมีการปรับตัวรายด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคล ได้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23, S = .37$) ($\bar{X} = 3.50, S = .35$) ($\bar{X} = 3.35, S = .53$) ตามลำดับ ส่วนด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษา พบว่า นิสิตคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ปรับตัวได้ในระดับดี ($\bar{X} = 3.62, S = .39$)

3. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยรวมและรายด้านทั้ง 4 ด้าน พบว่า การปรับตัวของนิสิต ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยรวมมีความสัมพันธ์กันทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($r = .193$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การปรับตัวด้านการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($r = .287$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำ

การปรับตัวด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคล และการปรับตัวด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษา มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ($r = .161$) ($r = .094$) ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับในระดับต่ำ

ส่วนการปรับตัวด้านสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = .067$)

4. การเปรียบเทียบความแตกต่างของการปรับตัวของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยรวมและรายด้าน ตามตัวแปรคณะ พบว่า นิสิตที่เรียนคณะต่างกันมีการปรับตัวโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณที่เรียนคณะต่างกันมีการปรับตัวด้านการเรียน และด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการปรับตัวด้านสังคม และด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษา พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณที่เรียนคณะต่างกัน มีการปรับตัวด้านดังกล่าวไม่แตกต่างกัน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้านต่าง ๆ พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวโดยรวมดีกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคลดีกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียน คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการปรับตัว ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านความรู้สึกล่อล้อนสถานศึกษา พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณที่เรียนคณะต่างกัน มีการปรับตัวด้านดังกล่าวไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสามารถอภิปรายผลได้ตามลำดับดังนี้

1. การปรับตัวของนิสิตต่อสถานศึกษา ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ได้นำมาอภิปราย ดังนี้

1.1 นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับ ปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นิสิตมีความหวังในแง่ดี และมีการเตรียมความพร้อมสำหรับการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย กล่าวคือ นิสิตมีความคาดหวังล่วงหน้าว่าจะประสบกับปัญหาในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย และคิดว่าตนเองสามารถจัดการกับปัญหาเหล่านั้นได้ (Pancer and Hunsberger, 2000 : 38-57) แต่อาจมีนิสิตบางส่วนที่ขาดความพร้อมสำหรับการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย และยังไม่มีความหมายในชีวิตที่แน่นอน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเปรมพร มั่นเสมอ (2545 : 138) ได้ศึกษาการปรับตัว กลวิธีการเผชิญปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่านิสิตนักศึกษา มีการปรับตัวในมหาวิทยาลัยโดยรวมได้ในระดับ ปานกลางถึงค่อนข้างดี นอกจากนั้นผลการวิจัยยังพบว่า นิสิตนักศึกษาใช้กลวิธีเผชิญปัญหาที่มี ประสิทธิภาพได้แก่ การเผชิญปัญหาแบบมุ่ง จัดการกับปัญหามาก และแบบแสวงหา การสนับสนุนทางสังคมค่อนข้างมาก แต่ใช้การเผชิญปัญหาที่ไม่มีประสิทธิภาพได้แก่ แบบหลีกเลี่ยงหนี้อยู่ ทำให้ให้นิสิตนักศึกษาปรับตัวในมหาวิทยาลัยได้ค่อนข้างดี ซึ่งแตกต่างจากผล การวิจัยของเสาวลักษณ์ เจริญวิริยะกุล (2535 : 65-88) ได้ศึกษาความสามารถในการปรับตัวของ นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่านักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มีความสามารถในการปรับตัวในมหาวิทยาลัยและในชั้น ฝึกปฏิบัติงาน โดยถ้วนรวมอยู่ในระดับ มาก

1.2 นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวด้านการเรียนได้ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ จะมีความตั้งใจเรียนและมีความรับผิดชอบต่อการเรียน มีความพยายามที่จะเรียนให้ผลการเรียนดี มีความมุ่งมั่นที่จะเรียนให้สำเร็จ และมีความพึงพอใจในสาขาวิชาที่เรียน มีความสามารถในการควบคุมภาวะเครียดและความกดดัน ความวิตกกังวลในการสอบได้ แต่ก็มีนิสิตบางส่วนที่ขาดความพยายามในการเรียน ไม่มีความตั้งใจเรียน ไม่มีความรับผิดชอบต่อการเรียน และไม่มีความพึงพอใจในสาขาวิชาที่เรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเปรมพร มั่นเสมอ (2545 : 138) ได้ศึกษาการปรับตัว กลวิธีการเผชิญปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่านิสิต นักศึกษามีการปรับตัวด้านการเรียนได้ในระดับปานกลางค่อนข้างดี และผลการวิจัยของสืบพงศ์ จินดาพล (2533 : 58) ที่ได้ทำการศึกษานิเทศศาสตร์ด้านการเรียนและการปรับตัวของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ซึ่งผลการวิจัย ปรากฏว่านิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แต่ผลการวิจัยของประภาวดี เหล่าพูนสุข (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนิสิตชั้นปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2538 ของมหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มีปัญหาการปรับตัวทางด้านการเรียนในระดับมาก

1.3 นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวด้านสังคมได้ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน มีความสุขในการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อน และรู้จักเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีภายในมหาวิทยาลัย และมีความสุขกับการเข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้น แต่อาจมีนิสิตบางส่วนที่ยังขาดทักษะการสร้างมนุษยสัมพันธ์ จึงอาจทำให้ไม่มีความสุขในการใช้ชีวิตอยู่กับกลุ่มเพื่อน และไม่รู้จักการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ หรืออาจจะไม่มีความสุขกับการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเปรมพร มั่นเสมอ (2545 : 138) ได้ศึกษาการปรับตัว กลวิธีการเผชิญปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่านิสิตนักศึกษามีการปรับตัวด้านสังคมได้ในระดับปานกลางค่อนข้างดี และผลการวิจัยของบรู๊คส์ (Brooks, 1995 : 347-360) ได้ศึกษาถึงตัวทำนายทางสิ่งแวดล้อมและปัจเจกบุคคลของการปรับตัวทางด้านจิตใจและด้านการเรียนในนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่า ตัวแปรทางสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม ปัญหาในชีวิตประจำวัน ระยะห่างไกลจากบ้าน สามารถทำนายได้ถึงระดับผลการเรียน การปรับตัวทางสังคม และอาการทางจิตใจได้อย่างมีนัยสำคัญ และผลการวิจัยของบาร์เทเลมีย์ (Barthelemy, 1995 : 465-475) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศที่อยู่อาศัยและการปรับตัวของนักศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านสัมพันธภาพของกลุ่ม และด้านการช่วยเหลือจากผู้ใกล้ชิดมีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวสำหรับนักศึกษาหญิงนั้นสัมพันธภาพของกลุ่มเป็นผลต่อการปรับตัวทางด้านเรียนและการมณต์ สำหรับนักศึกษาชายนั้น ปัจจัยด้านการช่วยเหลือจากผู้ใกล้ชิดเป็นผลต่อการปรับตัวด้านเรียน

1.4 นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคลได้ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณยอมรับและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นได้ค่อนข้างดี สามารถควบคุมความเครียด ความกดดันทางด้านจิตใจที่ได้รับค่อนข้างดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเปรมพร มั่นเสมอ (2545 : 138) ได้ศึกษาการปรับตัว กลวิธีการเผชิญปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่านิสิตนักศึกษามีการปรับตัวด้านอารมณ์ - ได้ในระดับปานกลางค่อนข้างดี และผลการวิจัยของบาร์เทเลมี (Barthelemy, 1995 : 465-475) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศที่อยู่อาศัยและการปรับตัวของนักศึกษา พบว่าตัวแปรทางด้านปัจเจกบุคคล ได้แก่ ลักษณะการแก้ไข้ปัญหา เชาวปัญญา และความมั่นคงทางอารมณ์ มีความสัมพันธ์กับการปรับตัว และผลการวิจัยของประภาวดี เหล่าพูนสุข (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนิสิตชั้นปีที่ 1 ในปีการศึกษา 2538 ของมหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มีปัญหาการปรับตัวทางด้านอารมณ์และส่วนตัวในระดับปานกลาง

1.5 นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษาได้ในระดับดี ทั้งนี้อาจเนื่องด้วยนิสิตมีความพึงพอใจและรู้สึกผูกพันต่อมหาวิทยาลัยเป็นอย่างมาก ซึ่งแตกต่างกับเปรมพร มั่นเสมอ (2545 : 151) ได้ศึกษาการปรับตัว กลวิธีการเผชิญปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 พบว่านิสิตนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มีการปรับตัวโดยรวมในระดับปานกลางถึงค่อนข้างดี

การที่นิสิตนักศึกษามีความรู้สึกที่ดีต่อมหาวิทยาลัยที่ตนศึกษานั้นจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกผูกพัน ต้องการที่จะศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนั้นต่อไป ทั้งยังอาจก่อให้เกิดผลทางบวกต่อการปรับตัวในด้านอื่น ๆ ได้แก่ ด้านการเรียน ด้านส่วนตัวและอารมณ์ และด้านสังคม และการปรับตัวด้านต่าง ๆ ดังกล่าวอาจส่งผลต่อกันและกันได้ ดังที่มีงานวิจัยพบว่า การผูกพันกับสถานศึกษามีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียน (Chartrand, 1992 : 193-202)

1.6 นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณมีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับดี และมีการปรับตัวรายด้านคือ ด้านสังคม ด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคล และด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษาได้ในระดับดี ส่วนด้านการเรียนพบว่านิสิตมีการปรับตัวได้ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน รู้จักเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีภายในมหาวิทยาลัย และร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีความสุข นิสิตยอมรับและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถควบคุมความเครียด ความกดดันทางด้านจิตใจที่ได้รับ แต่นิสิตบางส่วนยังไม่มีความรับผิดชอบต่อการเรียน

1.7 นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะเทคโนโลยีและการพัฒนาชุมชน คณะวิทยาการสุขภาพและการกีฬา และคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง และมีการปรับตัวรายด้านคือ ด้านการเรียน ด้านสังคม และ

ด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคลได้ในระดับปานกลาง ส่วนด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษาพบว่านิสิตปรับตัวได้ในระดับดี ทั้งนี้เนื่องจากเป็นคณะที่มีบรรยากาศการเรียนการสอนที่เน้นวิชาการ มีรูปแบบการเรียนการสอนที่ต้องให้ความใส่ใจอย่างมาก นิสิตบางส่วนยังไม่ตั้งใจเรียน ไม่มีความรู้เฝื่อนชอบต่อการเรียน นิสิตยอมรับและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ค่อนข้างดี

1.8 นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณมีการปรับตัวโดยรวมได้ในระดับปานกลาง และมีการปรับตัวรายด้านคือ ด้านการเรียน และด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคลได้ในระดับปานกลาง ส่วนด้านสังคมและด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษา พบว่านิสิตปรับตัวได้ในระดับดี ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตมีสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน มีความสุขในการอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อน รู้จักเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีภายในมหาวิทยาลัย และร่วมกิจกรรมต่าง ๆ อย่างมีความสุข แต่ นิสิตบางส่วนยังขาดความรับผิดชอบต่อการเรียน นิสิตยอมรับและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้ค่อนข้างดี

2. การปรับตัวของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่าถ้านิสิตมีการปรับตัวดี ก็อาจจะส่งผลให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในทางกลับกันถ้านิสิตมีการปรับตัวไม่ดี ก็อาจจะส่งผลให้นิสิตมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องผลการศึกษาของสุพัตรา วิจิตรโสภา (2532 : 56) พบว่าองค์ประกอบทางการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้เสาวลักษณ์ เจนวิริยะกุล (2535 : 87 – 88) ได้ศึกษาความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่าความสามารถในการปรับตัวในมหาวิทยาลัยทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ ผู้สอน เพื่อนและผู้อื่น และด้านที่พักอาศัยมีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 รวมทุกด้านมีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษารวมทุกชั้นไม่มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุก ๆ ด้าน แสดงให้เห็นว่าการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวก นอกจากนี้จุฬาลักษณ์ รุ่งวิริยะพงศ์ (2542 : 65) ได้ศึกษาการปรับตัวของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาคการศึกษาแรก ปีการศึกษา 2542 พบว่า คะแนนการปรับตัวในแต่ละด้านและรวมทุกด้านมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนเทอมแรกของนิสิตในระดับต่ำ (0.10 – 0.24) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2.1 การปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นความสัมพันธ์ในระดับก่อนข้างต่ำ ซึ่งการปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าด้านอื่น ๆ แสดงว่าถ้ามีการปรับตัวด้านการเรียนได้ดี ก็อาจจะทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของซูและจอร์น (Sue and John, 1992 : 139-143) ที่พบว่า การปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต และผลการวิจัยของ สิริพงษ์ จินดาพล (2533 : 58) ที่ได้ทำการศึกษาปัญหาด้านการเรียนและการปรับตัวของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ผลการวิจัยปรากฏว่า ปัญหาทางด้านการเรียนและการปรับตัวมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการศึกษาของ เสาวลักษณ์ เจนวิริยะกุล (2535 : 87 – 88) ได้ศึกษาความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า การปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการศึกษาของ เพ็ญทิพา นรินทรางกูร ณ อยุธยา (2533 : 63) อภิวันท์ วงศ์ข้าหลวง (2530 : 4) พบว่า นักศึกษา ประสบปัญหามากที่สุดในการปรับตัวเรื่องการเรียนรู้ ความรู้พื้นฐานต่ำ ในบางวิชาได้คะแนนต่ำ ความจำไม่ดี และจากการศึกษาของสมพร รุ่งเรืองกมลกิจ (2532 : 2) พบว่า ลักษณะของปัญหาที่ นิสิตนักศึกษาประสบคือ ปัญหาการปรับตัวด้านการเรียน เช่น ไม่ชอบคณะที่เรียน ไม่รู้วิธีเรียน ไม่มีสมาธิ กังวลเกี่ยวกับการสอบ มีปัญหาเรื่องการปรับตัว ด้านสังคม การปรับตัวเข้ากับเพื่อน ไม่ได้ ค่อนข้างเหงา มีปัญหาเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ มีปัญหาด้านส่วนตัว เช่น ปัญหาทาง เศรษฐกิจ มีปัญหาทางบุคลิกภาพ เช่น ไม่เชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าปฏิเสธในเรื่องที่ตนเองไม่ ต้องการ มีปัญหาทางอารมณ์ เช่น คิดมาก เมื่อ วิตกกังวล ท้อแท้ เศร้า ว่างหัว และมีปัญหา การปรับตัวด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ เช่น รู้สึกขาดความเป็นกันเองกับอาจารย์ไม่ค่อยกล้าพบ หรือขอคำปรึกษาจากอาจารย์ ส่วนผลการศึกษาของฮิกแมน บาโทโลแมคและแมคเคนรี่ (Hickman, Bartholomac, and Mckenry, 2000 : บทคัดย่อ) พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่ำจะมีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเอง ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และกลัวความล้มเหลวในสิ่งที่ตั้งใจทำ จึงส่งผลให้มีความพยายามต่ำ นอกจากนั้นเปรมพร มันเสมอ (2545 : 139) พบว่า นิสิตนักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงปรับตัวด้านการเรียนได้ดีกว่า นิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนปานกลางและต่ำ อธิบายได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัววัดผลของความสำเร็จ และการปรับตัวด้านการเรียนประการหนึ่ง

2.2 การปรับตัวด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคล และการปรับตัวด้านความรู้สึกต่อ สถานศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับต่ำ แสดงว่าการปรับตัวด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคลและการปรับตัว

ด้านความรู้สึกล่อลวงสถานศึกษาเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจุฬาลักษณ์ รุ่งวิริยะพงศ์ (2542 : 65) ได้ศึกษาการปรับตัวของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาคการศึกษาแรก ปีการศึกษา 2542 พบว่าคะแนนการปรับตัวด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคล และการปรับตัวด้านความรู้สึกล่อลวงสถานศึกษามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนเทอมแรกของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสหสัมพันธ์ค่อนข้างอยู่ในระดับต่ำ

2.3 การปรับตัวด้านสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กัน แสดงว่าการปรับตัวด้านสังคมอาจจะไม่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตแต่อย่างใด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานี้ของเสาวลักษณ์ เจนวินิชกุล (2535 : 87 – 88) ได้ศึกษาความสามารถในการปรับตัวของนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่าการปรับตัวด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์ผู้สอน เพื่อนและบุคคลอื่น มีความสัมพันธ์กันในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการวิจัยของจุฬาลักษณ์ รุ่งวิริยะพงศ์ (2542 : 65) ได้ศึกษาการปรับตัวของนิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในภาคการศึกษาแรก ปีการศึกษา 2542 พบว่า การปรับตัวด้านสังคมเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนเทอมแรกของนิสิตอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$)

3. นิสิตที่เรียนคณะต่างกัน มีการปรับตัวโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

เมื่อศึกษารายด้าน พบว่านิสิตที่เรียนคณะต่างกัน มีการปรับตัวด้านการเรียน และด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านสังคม และด้านความรู้สึกล่อลวงสถานศึกษาไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของจุฬาลักษณ์ รุ่งวิริยะพงศ์ (2542 : 64) ได้ศึกษาการปรับตัวของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในภาคการศึกษาแรก ปีการศึกษา 2542 ผลการวิจัยพบว่านิสิตที่ศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีคะแนนการปรับตัวด้านการเรียน ด้านความรู้สึกล่อลวงสถานศึกษา และการปรับตัวรวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีเพียงด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคลเท่านั้นที่มีคะแนนการปรับตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการปรับตัวด้านสังคมนั้น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > .05$) ส่วนฉวีพร แนนจ๋า (2540) ได้ศึกษาการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล พบว่าการปรับตัวของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลที่ศึกษาในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน มีการปรับตัวด้านการเรียน ด้านหลักสูตรและการสอน และด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการศึกษาของประภาวดี เหล่าพูนสุข (2538) พบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยบูรพาที่ศึกษาขณะที่ แตกต่างกัน มีการปรับตัวด้านอนาคต ด้านอาชีพและการศึกษา และด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากว่ารูปแบบการเรียนการสอนในแต่ละ

คณะ และวิธีการเรียนการสอนของอาจารย์มีความแตกต่างกันไปเช่นเดียวกัน จึงทำให้นิสิตมีความสามารถในการปรับตัวแตกต่างกัน นอกจากนี้ในแต่ละคณะก็อาจจะมีบรรยากาศการเรียนการสอนแตกต่างกันไป

จากผลการศึกษาการปรับตัวของนักศึกษาโครงการสมทบพิเศษคณะวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่านักศึกษาที่เรียนอยู่ในบรรยากาศการเรียนการสอนแตกต่างกัน มีการปรับตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่เรียนอยู่ในบรรยากาศการเรียนการสอนดี ปรับตัวได้ดีกว่านักศึกษาที่เรียนอยู่ในบรรยากาศการเรียนการสอนไม่ดี เพราะว่าองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบรรยากาศการเรียนการสอนที่นักศึกษาต้องเผชิญมีผลต่อการหล่อหลอมความคิด พฤติกรรมของนักศึกษาที่อาจจะกระตือรือร้นหรือเฉื่อยชาต่อการดำเนินชีวิต (ชาติชาย หมั่นสมักร, 2542) ตามแนวความคิดกลุ่มพฤติกรรมนิยมเชื่อว่าสภาพแวดล้อมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลให้เป็นไปในทางที่พึงปรารถนา สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษามีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของบุคคลและสามารถส่งผลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความรู้ ความคิด ทักษะพฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน นอกจากนี้สภาพแวดล้อมยังมีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่และการพัฒนานิสิตในมหาวิทยาลัย (ทองเรียน อมรัชกุล, 2525 : 40)

ดังนั้นนิสิตที่เรียนคณะต่างกัน ซึ่งในแต่ละคณะประกอบด้วยหลายสาขาวิชา ซึ่งอาจจะมีรูปแบบการเรียนการสอน บรรยากาศการเรียนการสอนและสภาพแวดล้อมที่ต่างกันจึงทำให้นิสิตสามารถปรับตัวแตกต่างกันได้

ผลการวิจัยครั้งนี้แตกต่างจากของสีบพงษ์ จินดาพล (2533 : 57) ได้ศึกษาปัญหาทางด้าน การเรียนและการปรับตัวของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา พบว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์มีปัญหาทางการปรับตัวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการวิจัยของจรรยา กาญจนโชติ (2536 : 124) ได้ศึกษาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้ พบว่านิสิตที่ศึกษาอยู่ในคณะวิชาต่างกัน มีการปรับตัวไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากมหาวิทยาลัยทักษิณเริ่มต้นจากการขยายงานออกสู่ส่วนภูมิภาคของวิทยาลัยการศึกษา โดยการจัดตั้งวิทยาลัยวิชาการศึกษาสงขลาขึ้น ต่อมาได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ซึ่งเป็นปีแรกที่เปิดสอนหลักสูตรการศึกษาระดับ 4 ปี และได้ขยายงานเพิ่มขึ้นมาเป็นลำดับมหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงหน้าที่และภาระงานด้านการจัดการศึกษา เพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศเสมอมา ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้ ด้านการขยายงานได้ดำเนินการมาอย่างต่อเนื่อง แต่เพื่อให้การดำเนินงานและการบริหารงานทุกส่วนเป็นไปด้วยความคล่องตัวมากขึ้น จึงได้มีการทำแผนเพื่อยกฐานะมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้ เป็นมหาวิทยาลัยเอกเทศ มีชื่อว่ามหาวิทยาลัย

ทักษิณ ซึ่งมีคณะที่ดำเนินการจัดการเรียนการสอนจำนวน 7 คณะ (มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2547 : 5-6) แต่ละคณะมีสาขาวิชาที่หลากหลาย นอกจากนั้นยังมีหลักสูตรการเรียนการสอน รูปแบบการเรียนการสอน บรรยายการศึกษารเรียนการสอน สภาพแวดล้อม และกิจกรรมนอกหลักสูตรที่ต่างกันทำให้นิสิตต้องปรับตัวต่อสถานะที่เปลี่ยนแปลงไปแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่เรียนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีการปรับตัวโดยรวมดีกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนคณะวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีการปรับตัวด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคลดีกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนคณะวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนคณะวิทยาศาสตร์ต้องสนใจและใส่ใจอย่างมากกับเนื้อหาวิชาที่เรียน บรรยายการเรียนการสอนที่เน้นวิชาการ มีการแข่งขันเรียนทำให้ต้องขยัน จนอาจก่อให้เกิดความเครียด ความกดดันมากยิ่งขึ้น จึงส่งผลให้มีความกังวล และมีปัญหาในการปรับตัวโดยรวมและการปรับตัว ด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคลสูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ที่เรียนคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ประกอบกับนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีการยอมรับและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถควบคุมความเครียด ความกดดันทางด้านจิตใจที่ได้รับได้เป็นอย่างดี

นอกจากนั้นผลการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณที่เรียนคณะต่างกัน มีการปรับตัวด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านความรู้สึกต่อสถานศึกษาไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ ส่วนใหญ่เริ่มเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย ต้องมีการปรับตัวต่อมหาวิทยาลัยซึ่งมีความแตกต่างกันในหลายด้าน นิสิตส่วนใหญ่จำเป็นต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองเพื่อให้สามารถใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยอย่างมีความสุข ซึ่งนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณยังมีพฤติกรรมและทักษะทางการเรียน และด้านสังคมไม่แตกต่างกัน และนิสิตส่วนมากมีความพึงพอใจและมีความรู้สึกที่ดีต่อมหาวิทยาลัยที่ตนเองเลือกและสอบผ่านเข้ามาเรียน จึงมีความรู้สึกผูกพันต่อมหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการศึกษาที่นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ มีการปรับตัวโดยรวมและรายด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านสังคม และด้านอารมณ์ - ส่วนบุคคล ได้ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณยังมีปัญหาในการปรับตัวต่อสถานศึกษา ดังนั้นกลุ่มงานกิจการนิสิตควรจัด โปรแกรมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาให้กับนิสิตที่มีปัญหาการปรับตัวในด้านต่าง ๆ เพื่อช่วยลดความกดดัน ความเครียดของนิสิต ให้นิสิตสามารถใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุข

1.2 การปรับตัวของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยรวมและในแต่ละด้าน คือ การปรับตัวด้านอารมณ์ – ส่วนบุคคล และการปรับตัวด้านความรู้สึกรู้สึกต่อสถานศึกษามี ความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็น ความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ส่วนการปรับตัวด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำ ดังนั้น กลุ่มงานกิจการนิสิตและคณะต่าง ๆ ควรจัดโครงการพัฒนานิสิตเพื่อส่งเสริมการปรับตัวต่อสถาน ศึกษาในด้านต่าง ๆ สำหรับนิสิตชั้นปีที่ 1

1.3 มหาวิทยาลัยควรจัดการฝึกอบรมเกี่ยวกับเทคนิคต่าง ๆ ของการปรึกษา เชิงจิตวิทยาในชั้นเบื้องต้น ให้กับอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่ออาจารย์ที่ปรึกษาจะได้นำไปประยุกต์ใช้กับ นักศึกษาในความดูแล โดยการจัดให้มีการรวมกลุ่มกันขึ้น นัดพบกันเป็นประจำในแต่ละเทอม เพื่อมีการพบปะพูดคุยและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันอยู่เสมอ

1.4 กลุ่มงานกิจการนิสิตควรมีการจัด โครงการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับ นิสิตอาสาสมัครด้านการปรึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อสามารถให้คำปรึกษาแก่เพื่อนนิสิตได้อย่างทั่วถึง และครอบคลุมทุกปัญหา และจะทำให้เกิดเครือข่ายการทำงานที่ประสานงานร่วมกันด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาคุณลักษณะของนิสิตมหาวิทยาลัย เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง ความกล้าแสดงออก ฯลฯ เพื่อดูความสัมพันธ์และปัจจัยที่ส่งผลต่อการปรับตัวต่อสถานศึกษาหรือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2 ควรทำการศึกษาการปรับตัวต่อสถานศึกษาของนิสิตโดยเปรียบเทียบระดับ ชั้นปี สภาพที่อยู่อาศัย การเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตร ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อดู ความสอดคล้องและความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับตัวต่อสถานศึกษา ซึ่งจะเป็ประโยชน์ในการพัฒนานิสิตต่อไป